

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δο. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευσθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθήναις

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεβρίου 1901. Ὅφειλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ νὰ ἀπευσθύνωνται δι' ἐπιστολὴς ἢ ταχυδρομικοῦ δελεταρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάγαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ δεκαετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Αἱ παραχωρήσεις αἰτινες ἐγένοντο ἐσχάτως πρὸς τὴν Τουρκίαν εἰς διάφορα ζητήματα ἐκ μέρους τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως τρανῶς ἀποδεικνύουσιν ὅτι αὕτη ἐμφορεῖται ὑπὸ εἰλικρινῶν φιλικῶν διαθέσεων πρὸς τὴν γείτονα αὐτοκρατορίαν καὶ ὅτι κύριος σκοπὸς αὐτῆς εἶνε νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν παγίωσιν τῆς ταξέως καὶ ἡσυχίας. Ἐτάραξε τοὺς κύκλους τῆς Πύλης ἢ ἐν Κερκύρᾳ παραμονὴ τοῦ Μαχμούτ πασᾶ καὶ τῶν ἄλλων νεοτούρκων καὶ κατεβλήθη ἐκ μέρους αὐτῆς σύντονος ἐνέργεια, παρενεδλήθησαν δὲ καὶ προσκόμματα πολλὰ εἰς τὴν λύσιν διαφορῶν ἑλληνικῶν ζητημάτων ἐν Κων/πόλει, ὅπως οὕτω πεισθῇ ἡ ἐξαναγκασθῇ ἡ ἑλλην. κυβέρνησις νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀπέλασιν τοῦ Μαχμούτ. Οὐδεὶς νόμος ἐπιτρέπει εἰς τὴν κυβέρνησιν νὰ λαμβάνῃ τοιαῦτα μέτρα κατὰ τῶν ξένων ἐκείνων, αἵτινες καταφυγοντες εἰς τὴν Ἑλλάδα ἰδιωτεύουσιν, εἰς οὐδὲν ζήτημα ἀναμιγνόμενοι οὔτε ἐπιδιδόμενοι εἰς πολιτικὰς ἢ ἐπαναστατικὰς σκευωρίας· ἦτο δὲ ἀποδειγμένον ὅτι ὁ Μαχμούτ ἐν Κερκύρᾳ οὔτε εἰς συνεννοήσεις μετ' Ἀλβανῶν κατεγίνετο, οὔτε εἰς ἐπαναστατικὰς προκηρύξεις προέβη κατὰ τῆς ἐπικρατείας τοῦ Σουλτάνου. Διέμενεν ἐκεῖ ἕνεκα τῆς υγείας του, ἥτις διασθευνθεὶς ἐκ τῶν συγκινήσεων, ἃς ὑπέστη περιφερόμενος ὡς ἐξόριστος, ἐβαινε ὀσημέραι βελτιουμένη· ὡς ἐκ τούτου ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις καὶ ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος εὐδένᾳ λόγον εἶχον ὅπως προβῶσι καὶ ἀπελάσωσιν αὐτὸν ἐκ Κερκύρας. Μᾶλλον λόγοι εὐνοίας πρὸς τὴν ἐκφρασθεῖσαν θέλησιν τοῦ Σουλτάνου ὑπηγόρευσαν τὴν λήψιν τοῦ μέτρου τούτου ἐκ μέρους τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως. Βεβαίως ἐκαστος δύναται νὰ κανονίσῃ ὡς βούλεται τὰ τοῦ οἴκου αὐτοῦ ὁπόταν νομίσῃ ὅτι ὑψίστα συμφέροντα αὐτοῦ ἀπαιτοῦσι τὴν λήψιν τοιαύτης ἀποφάσεως. Ἀλλὰ, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἡ γενομένη παραχωρήσις δέον προσηκόντως νὰ ἐκτιμηθῇ ἐκ μέρους τῆς Τουρκίας καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ λύσις ὅλων τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων κατὰ τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον, νὰ παύσῃ δὲ εἰς τὸ μέλλον ἡ κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν ἑλληνικῶν ὑποθέσεων καταφορὰ τῶν Τούρκων ὑπαλλήλων. Ἐὰν τοιαύτην πολιτικὴν μετέλθῃ ἡ Τουρκία αἱ σχέσεις μετὰ τῶν δύο Κρατῶν θὰ συσφιγθῶσι περισσότερο καὶ θὰ ἐκλείψῃ πᾶσα ἄλλη παρατήρησις.

Η ΑΝΑΤΟΛΗ

[Εἰς τὸ τέταρτον φύλλον τῆς «Σωτηρίας» προχθὲς ἐκδοθέν ὁ Κεμάλ βέης ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πελιτικῶν σκέψεων του ὡς ἐξῆς:]

Εἴπομεν προηγουμένως ὅτι ἡ τὰ μάλα εἰς τὰ τῆς Ἀνατολῆς πράγματα ἐνδιαφερομένη Αὐστρία διὰ πρώτην φεραν παρεδέχθη πρόγραμμα πολιτικὸν περιέχον τὰ στοιχεῖα τῆς συντηρήσεως τῆς ἐπὶ τόσων ἐτερογενῶν, ἐθνῶν κυριαρχίας τῆς καὶ τὰ ἐχέγγυα τῆς πρὸς τοὺς τῆς Ἀνατολῆς λαοὺς εἰλικρινείας τῆς.

Ἐπὶ πολὺν καιρὸν, ἡ Αὐстро-Οὐγγαρία κατεπραυνετο ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ πρὸς αὐτὴν ἀφοσίωσις τῆς Σερβίας θὰ τῇ ἐξασφάλιζε τὴν πολιτικὴν καὶ ἐμπορικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς Χερσονήσου. Ἀλλ' ὡς τι πράγματα ἀπέδειξον, εὐδαίς λόγος δυναστικός, οὐδὲν συμφέρον τοπικὸν δύναιτο ν' ἀναχαιτίσῃ τὰ Σλαυικὰ στοιχεῖα ἀπὸ τοῦ νὰ συνεννοηθῶν καὶ συμμιχθῶν. Σχηματισμὸς μιᾶς Σλαυικῆς Ἐπικρατείας ἐπὶ τοῦ Αἰμοῦ ἢ Σλαυικῆς Ὁμοσπονδίας θὰ ἐπέφερε τὴν τελικὴν καταστροφὴν τῆς Αὐстро-Οὐγγαρίας, ἥτις εὐρισκόμενῃ μετὰ τῶν δύο μεγάλων ἐθνικῶν στοιχείων, τῶν Γερμανῶν καὶ Σλαύων, δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑπαρξίν της παρὰ ἐξασφαλίζουσα τὴν συντήρησιν τῆς πολιτικῆς ἰσορροπίας τοῦ Αἰμοῦ. Ἡ ἰσορροπία δὲ αὕτη δὲν συντηρεῖται παρὰ διὰ τοῦ συνασπισμοῦ τῶν μὴ Σλαυικῶν ἐθνῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς μετὰ τῆς Αὐстро-Οὐγγαρίας πλήρους συνεννοήσεως καὶ συμπράξεως. Τὸ πρῶτον βῆμα τῆς συνεννοήσεως αὐτῆς ἦτο ἡ μετὰ τῆς Ρουμανίας συμμαχία, τὸ δεύτερον δὲ βῆμα ἦτον ἡ συνταύτισις τῶν συμφερόντων τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν τῆς Ρουμανίας. Ἡ Ρουμανία κατακέφαλα τῶν Βουλγάρων, ἡ Ἑλλὰς ἐπαπειλοῦσα τὰ νῦτα αὐτῶν παραλῦει πᾶσαν ἐνέργειαν τῶν Σλαύων πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς Σλαυικῆς κυριαρχίας ἐπὶ τοῦ Αἰμοῦ. Ἀλλ' ἐνὸς τοῦ σπουδαιότερον καὶ ὑπὸ τὴν γεωγραφικὴν καὶ τὴν πολεμικὴν ἐποψίν τῶν στοιχείων τῆς Χερσονήσου, οἱ Ἀλβανοὶ διέμενον ἐν ἀπολύτῃ ἀπραξίᾳ καὶ ἀδιανομίᾳ οἱ Σλαῦοι θὰ εἶχον ὅλην τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξαπλωθῶσι πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς νότον. Ἡ συμπεριλαβὴ τοῦ σπουδαίου τούτου στοιχείου εἰς τὴν κατὰ τῶν Σλαύων σύμπραξιν εἶνε μίαν τῶν μᾶλλον ἐξασφαλίζουσιν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς συμπράξεως συνθηκῶν. Διὰ νὰ συμπεριληφθῇ τὸ Ἀλβανικὸν στοιχεῖον εἰς τὸν συνασπισμὸν αὐτὸν καὶ ἀποτελέσῃ ἓνα τῶν σπουδαιότερων παραγόντων τῆς ἀνατολικῆς ἰσορροπίας ἀπαιτεῖται ὅπως οἱ Ἀλβανοὶ σχηματίσιν ἐν πρώτοις τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν καὶ πεισθῶσι περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ὁμονοίας μετὰ τῶν διαφόρων Ἀλβανικῶν φυλῶν καὶ τῆς διαπλάσεως τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος. Ὅθεν ἡ γὰρ καὶ ἡ Αὐстро-Οὐγγαρία νὰ ἐργάζεται οὐχὶ ὑπὲρ τῆς ὑποστηρίξεως ἀξιώσεων κληρικῶν ἢ ἀποκλειστικῶν τινῶν κλάσεων, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀναπτύξεως τῶν Ἀλβανῶν ὡς ἐθνους ἐχόντων ἐθνικὴν ἐνότητά καὶ ἐθνικὸν γόητρον. Ἡ Αὐστο-Οὐγγαρία ἐνόησε πλέον ὅτι οὔτε οἱ Λατῖνοι οὔτε ἡ ἐκκλησία καὶ τὰ σχολεῖα τῶν καθολικῶν δύνανται νὰ συνενώσουν καὶ μορφώσουν τοὺς Ἀλβανούς ὡς ἔθνος αὐτοτελές· διὰ νὰ ὑπάρξῃ μία Ἀλβανία ἡνωμένη, ἰσχυρὰ, πρέπει διὰ τῆς Ἀλβανικῆς γλώσσης διὰ τῶν Ἀλβανικῶν σχολείων

νὰ φωτισθῇ ν' ἀναπτυχθῇ. Ὡς Μέγα καὶ ὁμογενὲς Κράτος ἡ Αὐστο-Οὐγγαρία ἐννοεῖται ὅτι εἶνε εἰς θέσιν νὰ κάμῃ πολλὰ καλὰ διὰ τὴν Ἀλβανίαν καὶ νὰ προσθέσῃ εἰς τὸν κατὰ τῆς Σλαυικῆς Ἡγεμονίας καὶ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ συμφέροντος τῶν τῆς Ἀνατολῆς λαῶν ἀγῶνα στοιχείον ζωτικὸν καὶ πολεμικόν.

Προσεχῶς θ' ἀναπτύξωμεν τί πρέπει ἡ Αὐστο-Οὐγγαρία νὰ κάμῃ καὶ πῶς ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ συμπράξῃ μετ' αὐτῆς περὶ τούτου.

Κυρίως Μακεδονικὸν ζήτημα δὲν ὑπάρχει. Ὑπάρχει ζήτημα Ἀνατολικόν, ὑπάρχει ζήτημα Τουρκικόν, ὑπάρχει ζήτημα πολιτικὸν τῆς Ἀνατολῆς. Οἱ τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα παρουσιάζοντες δὲν ἀποβλέπουσι παρὰ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς Μεγάλῃς Βουλγαρίας, εἰς τὴν ἀνάστασιν τῆς Συνθήκης τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, εἰς τὴν ἐνταφίαν ὅλων τῶν ἐν τῇ Ἰλλυρικῇ Χερσονήσῳ εὐρισκόμενων Ἐθνῶν ὑπὲρ τῆς Ἡγεμονίας τῶν Σλαύων. Ἡμεῖς οἱ μὴ Σλαῦοι, ἡμεῖς οἱ μὴ ἀπαιτοῦντες παρὰ τὸ δίκαιωμα τοῦ ἐν ἐλευθερίᾳ ζῆν καὶ διατηρεῖν τὸν ἐθνισμόν μας, καθήκον ἔχομεν ν' ἀντιτάσωμεν κατὰ τῶν τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα παρουσιαζόντων, τὸ ζήτημα τῶν δι' ὅλην τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν μεταρρυθμίσεων. Ἐχομεν δὲ ὑπὲρ ἡμῶν, τὴν κοινὴν γνώμην τοῦ πολιτισμένου κόσμου καὶ τὰ θεσπίσματα τῆς Βερολινεῖς Συνδιασκέψεως. Μικροὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι πιστεύουσιν ὅτι αἱ μεταρρυθμίσεις ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ θὰ δώσουν πλεονεκτήματα εἰς τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ Βουλγάρους καὶ ὅτι κάλλιον εἶνε νὰ παραταθῇ τὸ χάος εἰς ὃ εὐρίσκεται σήμερον ὅλη ἡ Εὐρωπαϊκὴ Τουρκία παρὰ νὰ διοργανισθῇ αὕτη εἰς τρόπον ὥστε σὺν τῇ ἀνακουφίσει τῶν ἄλλων ἐθνῶν καὶ οἱ Βούλγαροι νὰ ἀναπνεύσωσι. Χρεωστοῦμεν νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι Τουρκία ἄνευ μεταρρυθμίσεων, ἄνευ δικαιοσύνης, ἄνευ ἰσονομίας, ἄνευ ὕλικῆς καὶ ἠθικῆς εὐδαιμονίας τῶν λαῶν τῆς δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Ἡ παράτασις τῆς παρουσῆς ἀκατανοήτου πολιτικῆς καὶ διοικητικῆς καταστάσεως τῆς Τουρκίας θὰ ἐπιφέρῃ ἀναντιρρήτως τὴν διάλυσιν αὐτῆς. Ἡ διάλυσις δὲ τῆς Τουρκίας θὰ ἐπιφέρῃ ἀναντιρρήτως τὴν διάλυσιν αὐτῆς. Ἡ διάλυσις δὲ τῆς Τουρκίας εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις δὲν θὰ ὠφελήσῃ παρὰ τοὺς Σλαῦους οἱ ὅποιοι ὑποστηρίζοντες παρὰ τῆς Ρωσίας θὰ καθέξουν τὰς κυριωτέρας θέσεις καὶ ἐπαρχίας καὶ θ' ἀπορροφήσωσι ὅλα τὰ στοιχεῖα. Τὸ μόνον δὲ μέσον ὅπερ ἔχομεν διὰ νὰ σώσωμεν τὰ τῆς Ἀνατολῆς ἔθνη ἀπὸ τιαύτης καταστροφῆς εἶνε ἡ ἐφαρμογὴ τῶν μεταρρυθμίσεων, ἃς κατ' ἀρχὰς ἡ Συνδιασκέψις τοῦ Βερολίνου ἐθέσπισε καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ δι' ὀργανικοῦ νόμου ἐπεκύρωσεν.

τοῦτον τὸν μὲν οὖν πεποιθὲς ἑαυτὸν κατεφυγόν-
τας τὴν Θεσσαλονίκην οὐκ αὖτε χρίστουσαν, ὁ δὲ
εἰς ἑρτίος ἐδραπέτευσε καὶ ἀσφαλῶς εἰς Κρήτην.
Ἡ Θεσσαλικὰ ἄρχα ἐδιεσπάρησαν ἥδη καὶ ἐνεργή-
σασαι δραστηρίως πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν Βουλή-
ρων ὡς ὁ εἰς ἔχει διακράζει δολοφονίαν Ἐλλή-
νος ἐν Βιτωλλίαις. Αἱ ἄρχαί ἐνεργοῦσι πράγματι
μετὰ δραστηριότητος δυστυχῶς ὅμως τὰ ἔχον-
των φαίνεται, ὅτι ἀποδέσφασαν αἱ παντός. Ὁ
συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τούτῳ μεταβάντος εἰς

Ἀλμυρόν ἀστυνόμου Ἀθηνῶν κ. Ἀβελίου Βουλγαρος πράκτωρ τοῦ Μακεδονικοῦ κριματάτου Στογιάμπισκ καὶ κατηγορούμενος διὰ τὴν δολοφονίαν Ἑλλήνων ἱερέως παρεδόθη εἰς τὰς ἀρχὰς Βόλου. — Ἡ Ἑταιρεία Μπατινιόλ ἐδήλωσεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὅτι δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπον νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ ὅτι εἶναι διατεθειμένη ἐὰν ἡ Κυβέρνησις πειραθῇ νὰ τὴν κηρύξῃ ἐκπύτων νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ αὐτῆς τὴν σύμβασιν ἣτις ὀρίζει ὅτι ἡ ἐναρξίς τοῦ ἔργου δεόν νὰ ἀρχίσῃ τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν λήξιν τοῦ πολέμου τοῦ Τράνσβαλ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ εἰς Ὁμόδουμαν τοῦ Σουδάν Ἡπειρώτης δ κ. Νικόλαος Πάκος, Μεταβίτης, ἠγόρασε τὸ αὐτόθι καφεῖον «Ὁυραγοτάγγο» καὶ ὑπὲρ τὴν αὐτὴν δι' ὅλως καινουργῶν εὐρωπαϊκῶν ἐπιπλῶν καὶ τὸ ἐφωδίασε δι' ἀρίστων ὑλικῶν. Ὅθεν οἱ ἐκεῖθεν διερχόμενοι θὰ εὐρίσκωσιν ἄκραν περιποίησιν καὶ προθυμίαν.

ΚΟΣΒΟΓΙΑΝΗΣ καὶ ΣΕΚΑΡΑΣ
ΡΑΠΤΑΙ
Νεωτερισμός, κομψότης, στερεότης
143 — Ὁδὸς Αἰόλου — 143
ΑΘΗΝΑΙ

Εἰς τὸ ραφεῖον τῶν ἡπειρωτῶν Δ. Κοσβογιάννη καὶ Κ. Σεκαρά κόπτονται καὶ ράπτονται μὲ ζηλευτὴ κομψότητα καὶ στερεότητα διὰ τὰ εἶδη τῶν φορεμάτων εἰς τιμὰς πολὺ συμφερτικὰς.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΠΩΓΩΝΙΑΝΗ

Μολυβδοσκεπάστου Μονῆς

Εἰς τὴν θέσιν, ἣν εὐρίσκεται ἡ ἡ Μολυβδοσκεπάστος Μονή, ὑπῆρχε πρότερον λουτρόν τετραγώνον τὸ σχῆμα, μεγίστον καὶ περικαλλὲς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Διὸς μὲ πολλὰ καὶ διάφρα δώματα, εἰς δ' ἤρχοντο ἀπὸ ὅλα τοῦ κόσμου τὰ μέρη καὶ ἐλούοντο· μάλιστα, ὡς διηγούνται, εἶχον ἔλθει καὶ τινες αυτοκρατορικοὶ πρίγκηπες καὶ ἐπιφανεῖς ἄνδρες ἐκ τῆς Ρώμης, οἵτινες, οὐ μόνον πολλὴν περιποίησιν εὖρον, ἀλλὰ καὶ θεραπείαν οὐκ ὀλίγην, καὶ ἐπιστρέφοντες ἀπέστειλον ἀπὸ τὴν Ρώμην πολλὰ δῶρα ὡς καὶ τινες κίονας, οὓς ἔστησαν πλησίον καὶ ἐλάμπρυναν τὴν στοάν τοῦ λουτροῦ, ἐφ' οὗ τὰ θεμέλια ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου ἡ ἡ εὐρίσκουμένη ἐν Διπαλίτῃ «Μολυβδοσκεπάστος» καλυμένη Μονή, περὶ ἣς θὰ εἰπωμεν παρακάτω. Εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος λουτρόν ἐλούοντο οὐ μόνον ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ ἐπλυνον τοὺς βόας καὶ λοιπὰ πρὸς θυσίαν ζῶα, ἣ ὡς τινες λέγουσιν, ὅτι δι' αὐτοῦ εἰσῆγοντο εἰς τὸν ναὸν τὰ θυσιαζόμενα ζῶα. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ, οἵτινες ἤρχοντο νὰ δώσωσι τὸν ὄρκον τῶν εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Μαχέτα Διὸς, ὅτι θὰ διοικήσωσι τὸν λαὸν πιστῶς, διὰ τοῦ λουτροῦ ἐκεῖνου εἰσῆγοντο εἰς τὸν ναόν.

Μυθολογοῦσιν ὅτι αἱ τοὶ ἦσαν ὁ ἥλιος καὶ τὸ φεγγάρι, οἵτινες ἐνωθέντες ἐξέλεξαν τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἐκοδόμησαν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος λουτρόν, οὗτινος τὰ ὕδατα οὐ μόνον ἐθεράπευσαν πολλὰς νόσους, ἀλλ' εἶχον τὴν ιδιότητα, ὡς διηγούνται, νὰ καθιστῶσι τὸν λουόμενον ἢ τὸν πίνοντα ἐξ αὐτῶν ἐπιλήτμοινα τῆς ἐπιγείου κατὰστάσεως.

Τὰ ὕδατα τοῦ λουτροῦ ἐκεῖνου εἰσῆρχοντο ἐκ τεσσάρων πηγῶν καὶ μετωχέτευοντο αὐτῆς ἐπὶ τὸ δυτικώτερον τῆς Διπαλίτης μέρος, ὅπερ ἦν περιφραγμένον μὲ λίθινον τείχος, εἶχε δὲ κύκλῳ πολλοὺς κίονας βαστάζοντες στέγην τινά, καὶ ἐπὶ τὴν στέγην αὐτὴν ἐκείτου ἀγαλμά τι, ἀφιερωμένον εἰς τὸν θεὸν Δία, εἰς ὃν ἦν καὶ ὁλόκληρος ἡ Διπαλίτσα, ἣτις, τὸ πάλαι διάσημος τῆς Ἡπείρου πόλις, ἐλέγετο πρότερον Διόσπολις (Διὸς πόλις), εἶτα ἐπὶ Σλαυοκρατίας ἐκλήθη Διπαλίτσα μὲ πληθυσμὸν πολὺν καὶ μὲ διάφορα δημόσια κτίρια, ἀνάγλυφα ἐπιμελῶς καὶ

ΜΕΓΑ ΕΜΠΟΡΟΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Κ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Τὸ κέντρον τῶν Ἡπειρομακεδων

(Γωνία ὁδῶν Δεληγέωργη, Λεωνίδου, Ζήνωνος καὶ Ἀχομινάτου)

Ἐν αὐτῷ εὐρίσκει τις ἅπαντα τὰ εἶδη Ἀποικιακῶν καὶ ἐδωδύμων εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ. Μεγάλῃ ἀποθήκῃ βουτύρων καὶ τυρῶν εἰδικῶς κατασκευασμένων παρὰ τοῦ κ. Ἀθαν. Οἰκονόμου τακτικῶς κατ' ἐποχὴν μεταβαίνοντος πρὸς τοῦτο. Ἰδιαίτερον τμήμα ἐστιατορίου φαγητὰ τῆς ὥρας. Ρητηνίτης δὲ ἐξαιρέτος. Τιμαὶ συγκαταβατικαὶ ἄκρα περιποίησις. Ἐπισκεφθῆτε καὶ θὰ πεισθῆτε.

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Τὸ ἐπὶ τῆς παραλιακῆς ὁδοῦ Ποσειδῶνος, τῆς φερούσης ἀπὸ τῆς πλατείας Καραϊσκάκη (Τζελέπη) πρὸς τὸ Δημαρχεῖον «Μεγά Ξενοδοχεῖον τῆς Ρωσσίας» ἀνέλαβον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν οἱ ἐκ Μονοδενδρίου τοῦ Ζαγορίου κκ. Μιτθαῖος Πανταζῆς ἡ Κουρκούτας καὶ Ἰωάννης Κόνιαρης, οἵτινες χωρὶς νὰ ὑπολογίσωσι δαπάνας ἐφρόντισαν ὥστε διὰ τῆς νέας ἐπιπλώσεως ξεῶν ἄλλων μεταρρυθμίσεων νὰ καταστήσωσι τὸ καὶ νοδοχεῖον τῶν ἐκ τῶν πρώτων τοῦ Πειραιῶς, πληρώσαντες οὕτω σπουδαιότητα ἑλλειψιν διὰ τοὺς ἐκ Πειραιῶς διερχομένους πατριώτας ἡμῶν. Εἰς τὸ ἐν λόγῳ ξενοδοχεῖον, τὸ ὅποιον κεῖται

φιλοκάλως κατασκευασμένα ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ὡς καὶ τὴν σήμερον εὐρίσκοντα πολλὰ ἀρχαιότητες, ὡς καὶ ὁ ἐκ Πολυτοσάνης ἀείμνηστος φίλος μας ἀρχιμανδρίτης Κωνσταντῖνος εὖρεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Τριάδος εἰς ἓνα λίθον τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν· «Μνήμην Ἀθανάτου σώζων» κεφαλαίοις γράμμασι κτλ.

Ἡ Διπαλίτσα ἀπετέλει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κοινότητα μετὰ τῶν Ὀστανίτης, Μεσαρίας καὶ λοιπῶν κωμῶν, κτισθεῖσα ἐπ' ὀνόματι τοῦ Διὸς (Διόσπολις), ἣν πολυάνθρωπος καὶ εἶχε θρησκείαν μυθολογικὴν καὶ εἰδωλολατρικὴν, δηλαδὴ οἱ κάτοικοι ἐδόξαζον ψευδεῖς καὶ μυθώδεις θεοὺς καὶ ἐλάτρευον τὰ εἰδῶλα ἢ τὰ ἀγάλματα αὐτῶν, τὰ ὅποια κατασκευάζον ἐπάνω εἰς μάργμαρον. Τὸ μεγαλύτερον δὲ ἄγαλμα ἦ, τεθειμένον ἐντὸς τοῦ λουτροῦ, καὶ τὸ ὅποιον, ὡς λέγεται, πρῶτος Κωνσταντῖος Πωγωνάτος τὸ ἐσῆκωσεν, ὅστις ἐσῆκωσε καὶ τὴν πανηγύριν τὴν μετὰ Μαυροπούλου καὶ Τεριαχίου γενεμένην καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὴν Διπαλίτσαν, ἣς τὸ εἰσόδημα ἐχρησίμευεν εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν ναόν, διότι ἡ θέσις αὕτη εἶχε ἀνάγκην ὑποστηρίξεως. Σὺ ἐδαινον ἐκεῖτε πάντοτε, ἐπειδὴ ἦτο κέντρον, πόλεμοι καὶ ἐριδες, διότι διὰ τοῦ μέρους τοῦτο διήρχοντο οἱ Γότθοι, Ἀδαροι (Σκυθικὸν γένος) καὶ ἄλλοι, οἵτινες μὲ πολυἀριθμὸν στρατὸν ἐπολιόρκησαν τὸ μέρος τοῦτο ἀπόντος τοῦ τότε βασιλέως.

Τοῦτο αὐτὸ ἠνάγκασε τὸν Κωνσταντῖνον Πωγωνάτον νὰ διέλθῃ τὰ μέρη τῆς Ἡπείρου καὶ ἰδίᾳ τὸ μέρος τοῦτο τῆς Πωγωνιανῆς, εἰς δ' ἐκτίσσε τείχη δυνατὰ καὶ παλάτια, ὧν τὰ εἰρηπια σώζονται μέχρι τοῦδε. Ὁ Κωνσταντῖνος Πωγωνάτος ἐλθὼν εἰς τὴν Διόσπολιν (Διπαλίτσαν), ἐκάθησεν ἀρετὸν κῆρρον, ὡς διηγούνται, σχεδὸν ὀκτὼ ἔτη, ἣν κατὰ τὸ σῶμα λευκός, ὡς καὶ περιβεβλημένος πορφύραν χρυσοκέντητον καὶ ζῖφον κοπτερόν, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ ὁπλιματικῶν κτλ., οἵτινες τὸν ὠδήγησαν καὶ εἰσῆλθε πρώτην φορὰν εἰς τὴν μετὰ Ὀστανίτης καὶ Διπαλίτης ἐπὶ λίθου ἐκτισμένην τὴν Ταξιαρχῶν Μονήν, εἰς ἣν εὐρών τοὺς ψάλτας, οἵτινες ἐψάλλον τὰ μεγαλυνάρια καὶ ἄνευ δικαιολογημένης ἀφορμῆς τοὺς ἐπέπληξε, καὶ ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ· εἰσῆλθεν εἰς τὸ λουτρόν ὑπὸ τῶν ἰδίων ὁπλιματικῶν, τὸ ὅποιον λουτρόν τὸν ἐδάψε, διότι εἰσῆλθε λευκός καὶ ἐξῆλθε μέλας καὶ ἀλυπῆτο διὰ τοῦτο πολὺ καὶ ἐκάθητο καταλύπητος ἐντὸς τῶν παλατίων τοῦ καὶ τοῦτο δὲν τὸ ἀπέ-

εἰς τὴν καλλιτέραν θέσιν τοῦ Πειραιῶς καὶ ἀποτελεῖται ἐκ δωματίων μεγάλων, εὐχλίων, εὐαέρων καὶ ἀπαστραπτόντων ἐκ τῆς καθαριότητος, θὰ δύνανται ἀληθῶς εἰ πατριῶται μας νὰ εὐρίσκωσιν οἰκογενειακὴν καὶ εἰλικρινὴ πατριωτικὴν περιποίησιν καὶ μὲ δαπάνην ἀνάλογον τῆς οικονομικῆς θέσεως ἐκάστου, μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀνωτέρω.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Ἐμπροσθεν τοῦ νεοδημίου μεγάρου τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζίης, οἰκίας Μελά, Δημοτικοῦ Θεάτρου (Συγγροῦ) καὶ Δημορχίας.

Τὸ ἄνω Ξενοδοχεῖον διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ δέκτου καὶ δραστηριωτάτου νέου κ. Γεωργ. Ν. Κουτσονίκα Ἡπειρώτου, καὶ εἰς ὥραιαν θέσιν εὐρισκόμενον, ἐσχάτως δὲ ἀνακαινισθὲν κατέστη τὸ κέντρον τῶν ἐν Ἀθήναις διατρίβοντων Ἡπειρωτῶν. Πάντες δὲ οἱ ἐπισκεπτομενοὶ αὐτῇ, θέλουσι εὖρεϊ πρόθυμον περιποίησιν καὶ μοναδικὴν ἀπόλαυσιν χάριν τῶν εὐαέρων καὶ μαγευτικῶν δωματίων τοῦ, ὅπερ εἶναι διὰ παντὸς περιόδου περιζήτητα ἐν Ἀθήναις. Οἱ ἐν Ἀθήναις παρεπιδημοῦντες ξένοι καὶ Ἡπειρώται ἢ ἢ ἐπισκεφθῶσι καὶ θὰ δοκιμάσωσιν.

ΜΙΧ. ΚΟΥΜΑΣ δικηγόρος ἐκ Ζίτσης τῆς Ἡπείρου ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς ἀριθ. 4.

ὁδὸν εἰς ἄλλο, εἰμὴ ὅτι ἐπέπληξεν ἀδικίας τοὺς ψάλτας, καὶ ἡ σύζυγός τοῦ τοῦ ἐλεγεν ἐν ὄψῳ κυλιόμεθα εἰς τὴν ἀμαρτίαν καὶ εὐμαρμεθα μακρὰν τοῦ Θεοῦ, δὲν δυνάμεθα νὰ εὐωμεν ἕλεος· ἐλθέ τοῦ εἰπεν εἰς αἴσθησιν καὶ ἔχυνε τὴν ἐπιστροφὴν πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς μετανοίας καὶ θὰ ἐξέλθῃς λευκός τοῦ λουτροῦ Τριτοτρόπως ὁ Κωνσταντῖνος Πωγωνάτος οὐ μόνον ἀπὸ καρδίας ἐζήτησε συγχώρησιν, ἀλλὰ καὶ πεσκέθη δι' ἐξῶν του να κτίσῃ ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μονῆς «Μονὴ Μολυβδοσκεπάστου» καλουμένην, διότι πρότερον ἐκαλύπτετο μὲ μολυβδὸν κτλ. Εἰσελθὼν αὐτὸς εἰς τὸ λουτρόν ἐξῆλθε λευκός ὡς ἦτο καὶ πρότερον καὶ ἐχάρη αὐτὸς τε, εἰ αὐλικὸι τοῦ καὶ ὁλος ὁ κόσμος, καὶ ἕκαμαν χαρὰς καὶ πανηγύρι. Ἐκτοτε, ὡς λέγουσιν, ἐσυστήθη καὶ ἡ μεγάλη πανηγύρις «Πωγωνιανή» ὀνομαζομένη ἐξ ἣς καὶ ἅπαντα ἡ ἐπαρχία μέχρι τοῦδε ὀνομαζέται. Ἡ πανηγύρις αὕτη διήρκει ἓνα περὶ μῆνα διετηρήθη μέχρι τοῦ 1792 ὅτε μετηνέχθη εἰς Ἰωάννινα· διετήρησε δὲ τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα «Πωγωνιανή».

Ὁ Κωνσταντῖνος διέταξε τότε τὴν κατεσφίσειν τοῦ λουτροῦ, μεθ' οὗ τὴν ὕλην διέταχεν δι' ἐπιταγῆς ὁ ἐκ τῶν μεγαλητέρων αὐλικῶν τοῦ Μικρούλου ὀνομαζόμενος, ὅστις παρεστάθη μέχρι τῆς ἀποπερατώσεως τῆς Μονῆς καὶ ἀνέγειρε ταύτην, ὡς ὑπεσκέθη, ἐκ βάθρων κτλ. Λέγεται ἐκ παραδόσεως ἀρχαίας, ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος Πωγωνάτος ἡγάπα πολὺ τὸ μέρος τοῦτο καὶ πολὺ περισσώτερον ἡγάπησεν αὐτὸ ἀπὸ τῶν τῶν καιρῶν, ὅπου ἐξῆλθε λευκός ἀπὸ τοῦ λουτροῦ, κατ' ἀρχάς, λέγεται, ἦν ἡγεμὸν τοῦ τόπου εἰτα αὐτοκράτωρ Κων) πόλεως, ὅστις οὐ μόνον ἔδρασε τὴν περὶ ἣς ὁ λόγος μονήν, ἀλλὰ καὶ ἐπροέκρινε αὐτὴν μὲ πολλὰς γαίας εἰς τὰς περὶ παρακειμένας κώμας· εἶχε νὰ κάμῃ ἀπὸ Πριμετήν ἕως εἰς τὸ Καλμπόκι ὡς καὶ εἰς τὴν Κολώνιαν κτλ. (α). Πολλοὶ δὲ καὶ κατόπιν τοῦ Πωγωνάτου ἀφιέρωσαν εἰς τὴν ῥηθείσαν Μονήν οὐ μόνον γαίας, ἱερὰ σκεύη, ἀλλὰ καὶ ἄλλα ἐκ Ρωσσίας καὶ Βλαχίας κτήματα, ὡς ὁ Ἰωάννης Γκούρμας καὶ ὁ Σαδουλος Μιχαλόση ἐκ Διπαλίτης ἐν Βουκουρεστίῳ κτήματα προσέδοσαν διὰ νὰ ὠφελῶνται ἐκ τοῦ περισσεύματος οἱ ἐνασκαίμενοι πατέρες καὶ οἱ περὶ πένόμενοι.

(ἡκολούθει)

(α) Ἰδρυσεν καὶ τὴν Μονὴν Βοτσᾶς καὶ ἄλλοι.